1
Beezus și surioara ei

Cea mai mare problemă a lui Beatrice Quimby era sora ei mai mică, Ramona. Beatrice, adică Beezus (așa îi zicea toată lumea, pentru că așa îi spusese Ramona pe când învăța să vorbească), știa și alte fetițe de nouă ani cu surioare mai mici, care mergeau la grădiniță, dar niciuna nu avea o soră ca Ramona.

Beezus o considera pe Ramona cea de patru ani cumplit de enervantă. Când bea limonadă, Ramona sufla în pai cât putea de tare, doar ca să vadă ce se întâmplă. Dacă picta cu degetele în curtea din față, se ștergea pe mâini de pisica vecinilor. Astfel de lucruri exasperante făcea Ramona. Și pe urmă, s-o fi văzut cum se purtase cu cartea ei preferată...

Totul începuse într-o după-amiază, după școală, în timp ce Beezus stătea în fotoliul mare al tatălui ei și broda pe un șervet un ceainic zâmbăreț. Voia să i-l dăruiască de

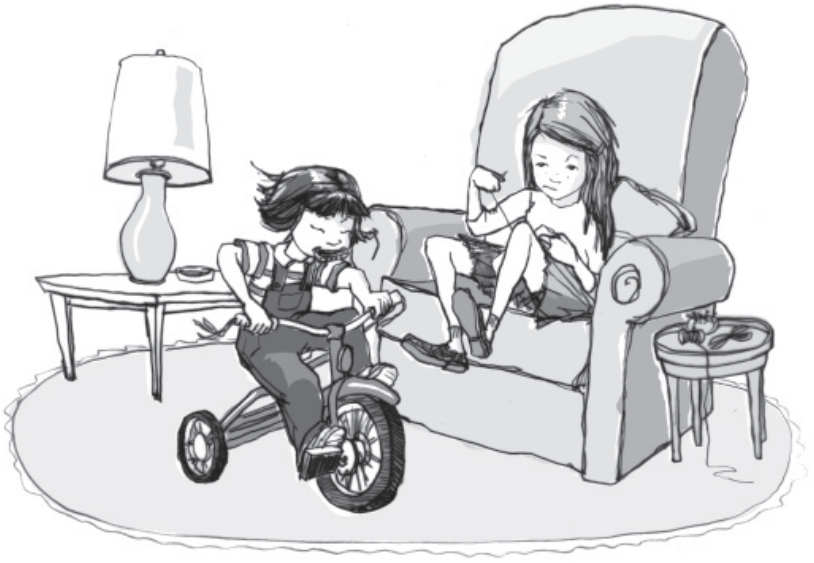
Crăciun uneia dintre mătușile ei. Încerca să coasă cât mai frumos, pentru că avea de gând să-i dea șervetul mătușii Beatrice, sora cea mai mică a mamei și mătușa preferată a lui Beezus.

Cu un fir de ață gri, Beezus tocmai contura aburul care ieșea pe ciocul ceainicului și se gândea la mătușa ei tânără și drăguță, întotdeauna foarte veselă și înțelegătoare. Nu era de mirare că, dintre surori, mama o prefera pe ea. Beezus spera să devină exact ca mătușa Beatrice când avea să crească mare. Voia să ajungă profesoară la clasa a patra, să conducă o mașină decapotabilă galbenă și să locuiască într-un bloc cu lift și cu interfon la ușa de la intrare. Beezus fusese botezată chiar după mătușa Beatrice și spera să-i semene în multe feluri.

În timp ce Beezus cosea, Ramona, cu o muzicuță în gură, dădea ture cu tricicleta în jurul camerei de zi. Trebuia să țină ghidonul tricicletei cu ambele mâini, așa că din muzicuță scotea mereu aceeași notă. Suna ca și cum ar fi gemut iar și iar: *Ooo-hooo! Ooo-hooo!*

Beezus încerca să nu o bage în seamă. Înnodă capătul unui fir de ață roșie cu care avea să brodeze gura zâmbitoare a ceainicului. „Să faci nodul ca și cum ai lega cu el un secret“, îi spunea întotdeauna bunica.

Suflând și trăgând aer prin muzicuță, Ramona închise ochii și se apucă să pedaleze în jurul măsuței de cafea fără să se uite.

— Ramona! strigă Beezus. Ai grijă pe unde mergi!

Ramona se izbi de măsuță și deschise ochii. *Ooo-hooo! Ooo-hooo!* se văicărea muzicuța. Ramona continuă să pedaleze în cerc, inspirând și expirând aceeași notă jalnică.

— Ramona, de ce nu te joci tu cu Bendix? întrebă Beezus, ridicând ochii de pe ceainic.

Bendix era păpușa preferată a Ramonei. Ramona credea că nu exista pe lume nume mai frumos decât Bendix. Fetița scoase muzicuța din gură.

— Nu, zise ea. Citește-mi cartea cu Scoopy!

— Ramona, iar *Scoopy*? protestă Beezus. Am citit *Scoopy* de o mie de ori.

În loc de răspuns, Ramona prinse din nou muzicuța între dinți și începu iar să pedaleze, inspirând și expirând gemete muzicale. Beezus ridica în silă picioarele de fiecare dată când Ramona trecea pe lângă ea.

Nodul lui Beezus trecu prin țesătură, iar ea nu se mai gândi că ascunsese în el un secret. Îl făcu pur și simplu mai mare. Până la urmă obosi să tot ridice picioarele la turele Ramonei și puse jos lucrul de mână.

— Bine, Ramona, zise ea. Dacă îți citesc despre Scoopy, termini cu pedalatul prin casă și nu mai faci atâta zgomot?

— Da, zise Ramona și coborî de pe tricicletă.

Dădu fuga în dormitorul pe care îl împărțea cu sora ei și se întoarse cu o carte uzată, ciufulită și slinoasă. I-o dădu imediat lui Beezus și se cocoță cât ai clipi pe scaunul mare de lângă ea, așteptând.

Luând cartea cu mare băgare de seamă și cu destulă neplăcere, Beezus se gândi că Ramona reușea întotdeauna să facă lucrurile să iasă cum voia ea. Cartea se numea *Cel mai mic excavator cu aburi din lume*. Avea pe copertă imaginea unui excavator cu aburi cu lacrimi mari în ochi. „Oare cum poate un excavator să aibă ochi?“ se întrebă Beezus. Începu să citească aproape fără să se uite la cuvinte, ca și cum ar fi fost a suta sau a mia oară.

— „A fost odată ca niciodată un excavator cu aburi pe nume Scoopy. Iar într-o zi, Scoopy a spus: *Eu nu mai vreau să fiu excavator, vreau să fiu buldozer.*“

— Ai sărit ceva, o întrerupse Ramona.

— Ba nu, zise Beezus.

— Ba da, insistă Ramona. Trebuia să citești: „Vreau să fiu un buldozer *mare.*“

— Da, bine, zise îmbufnată Beezus. „Vreau să fiu un buldozer *mare.*“

Ramona zâmbi satisfăcută și Beezus continuă să citească.

— „Grrrr, făcu Scoopy, străduindu-se din răsputeri să scoată un zgomot de buldozer.“

Beezus citi în continuare despre cum nu reușea Scoopy să devină buldozer. Citi și despre încercările lui Scoopy de a deveni troleibuz (*Ti-tiii!* claxonă Ramona), locomotivă (*Uuuu! Uuuuu!* urlă Ramona ca sirena), și mașină de bătut stâlpi (*Bum! Bum!* bubui Ramona). Beezus ajunse cu mare bucurie la sfârșitul poveștii, unde Scoopy învăța că, dacă erai un mic excavator cu aburi, cel mai bine ți se potrivea să rămâi tot excavator cu aburi.

— Gata! zise ea ușurată și închise cartea.

Se simțea ca o proastă atunci când trebuia să imite zgomotele făcute de mașinării.

— Bum! Bum! urlă Ramona, sărind jos de pe scaun.

Scoase muzicuța din buzunar și se căță pe tricicletă. *Ooo-hooo! Ooo-hooo!* inspiră și expiră ea prin instrument.

— Ramona! strigă Beezus. Mi-ai promis că te oprești dacă îți citesc despre Scoopy!

— M-am oprit, cât ai citit, zise Ramona, scoțând muzicuța din gură. Acum, mai citește-mi o dată!

— Ramona Geraldine Quimby! începu Beezus, dar nu mai zise nimic.

Era inutil s-o certe pe Ramona. Fetița nici n-o băga în seamă.

— De ce-ți place povestea asta? întrebă Beezus. Excavatoarele cu aburi nu vorbesc, iar mie mi se pare caraghios să imit tot felul de mașinării.

— Mie, nu! zise Ramona, apoi imită cu și mai multă dăruire o sirenă de tren: *Uuuu! Uuuu!* și apoi duse din nou muzicuța la gură.

Beezus o urmări pe sora ei cum pedala frenetic în jurul camerei, în timp ce inspira și expira, urlând prin instrument. De ce trebuia să-i placă tocmai o carte despre un excavator cu aburi? De ce nu-i plăcea ceva mai liniștit, *Povestea lui Peter Iepurașul*, de exemplu?

Mama îi cumpărase într-o zi *Cel mai mic excavator cu aburi din lume* de la supermarket, ca să-i dea ceva de făcut cât târguia ea, dar între timp se săturase de Scoopy și reușea mereu să fie prea ocupată ca să-i mai citească Ramonei. Tata anunțase imediat că era sătul de excavatoarele mici și nemulțumite de soarta lor și că nu avea niciun chef să-i citească fetiței lui. În plus, hotărâse că nu va mai citi nimeni din acea carte cât timp era el acasă. Gata!

Singura care-i mai citea Ramonei despre Scoopy era Beezus. Trebuia neapărat să rezolve problema asta. Dar

cum? Să o refuze sau s-o contrazică însemna pierdere de vreme. Mai util ar fi fost să apeleze la latura ei bună. Beezus învățase că metoda cea mai potrivită cu Ramona era să înlocuiască trăsnăile care i se fixaseră în minte cu altceva. Ce ar fi putut lua locul poveștii celui mai mic excavator cu aburi din lume? Altă carte, desigur, una mai bună, pe care n-o putea găsi decât la bibliotecă!

— Ramona, ce-ai zice să mergem la bibliotecă, să căutăm altă carte pentru tine? întrebă Beezus.

Îi plăcea s-o ducă pe Ramona ici și colo, dar nu-i plăcea deloc când Ramona insista să se țină de coada ei. Ramona rămase o clipă nehotărâtă. Șovăia între dorința de a cere să-i mai fie citită o dată povestea celui mai mic excavator cu aburi din lume și plăcerea de a ieși din casă alături de Beezus.

— Bine, se declară ea până la urmă de acord.

— Ia-ți haina, eu mă duc să-i spun mamei, zise Beezus.

— *Bum! Bum!* strigă fericită Ramona.

Ramona apăru îmbrăcată și gata de plecare, iar Beezus se îngrozi. Nu putea merge așa la bibliotecă! Ramona avea pe cap o bandă de carton de care erau lipite două urechi mari de hârtie. Vopsise interiorul urechilor cu un creion roz. Era ultima temă de la grădiniță a fetiței.

— Sunt iepurașul de Paște, anunță Ramona.

— Mamă! se văicări Beezus. Doar n-ai de gând s-o lași să meargă la bibliotecă purtând urechile astea!

— Nu văd de ce nu, zise mama, parcă surprinsă că lui Beezus nu-i plăceau urechile Ramonei.

— Arată prostește. Cine a mai auzit de iepurași de Paște în luna septembrie? se plânse Beezus, în timp ce Ramona țopăia, ca să fâlfâie din urechi.

„Sper să nu ne întâlnim cu vreun cunoscut“, se gândi Beezus, în timp ce ieșeau pe ușă.

Dar nici nu ieșiră bine fetele din casă și o văzură pe doamna Wisser, care locuia în blocul vecin, îndreptându-se către ele împreună cu o prietenă. Era prea târziu să se mai întoarcă. Doamna Wisser le văzuse și le făcea cu mâna.

— Hei, bună, Beatrice, zise doamna Wisser, când se întâlniră. Văd că azi ești însoțită de un iepuraș drăguț.

— Ăăă... da, zise Beezus, neștiind ce altceva să spună.

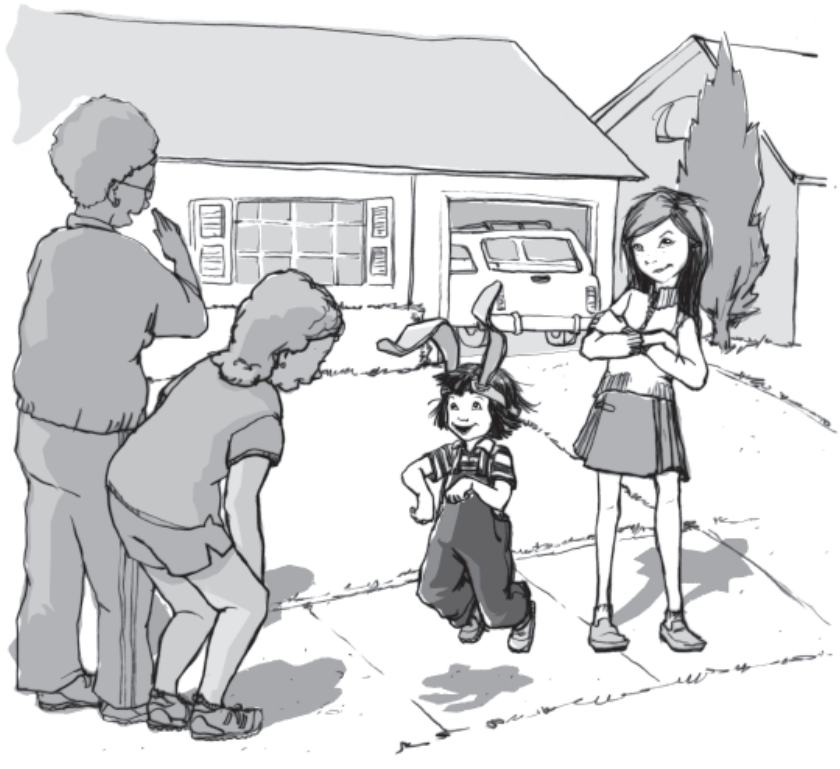
Ramona țopăi îndatoritoare, ca să fâlfâie din urechi.

— Nu-i așa că e adorabilă? îi spuse doamna Wisser prietenei ei, ca și cum Beezus și Ramona n-ar fi putut s-o audă.

Fetițele știau amândouă despre cine vorbea doamna Wisser. Dacă ar fi vorbit despre Beezus, ar fi spus cu totul altceva. „Ce fetiță drăguță!“, probabil. „Drăguță“ sau „scumpă“. În niciun caz „adorabilă“.

— Uite numai ce ochișori are! continuă doamna Wisser.

Ramona radia. Știa despre ai cui ochi vorbeau. Și Beezus știa, dar nu-i păsa. Mama spunea că ochii albaștri sunt la fel de frumoși ca și cei căprui.

— Ce culoare au ochii tăi, scumpo? întrebă doamna Wisser, aplecându-se spre Ramona.

— Maro cu alb, răspunse prompt Ramona.

— Maro cu alb! exclamă prietena. Ce nostim!

Și lui Beezus i se păruse nostim când o spusese Ramona prima oară, adică acum un an. Între timp, renunțase să mai încerce să-i explice Ramonei că nu se spune că ai ochi maro cu alb, pentru că Ramona răspundea mereu: „Dar

ochii mei chiar *sunt* maro cu alb“, iar Beezus trebuia să accepte că, într-un fel, avea dreptate.

— Cum îl cheamă pe micul nostru iepuraș? întrebă curioasă prietena doamnei Wisser.

— Mă cheamă Ramona Geraldine Quimby, răspunse Ramona, apoi adăugă generos: Pe sora mea o cheamă Beezus.

— Beezus! exclamă doamna. Ce nume deosebit! E franțuzesc?

— O, nu, răspunse Beezus.

Își dori, ca de obicei, să fi fost alintată cu un nume mai banal, Betty sau Patsy, de exemplu, și le explică în mare viteză cum ajunsese să i se spună Beezus. Dar Ramonei nu-i plăcea să nu mai fie în centrul atenției. Suflecă imediat un crac al pantalonilor și le arătă genunchiul.

— Vedeți ce coajă am? zise ea plină de mândrie. Am căzut și m-am lovit la genunchi și pe urmă mi-a curs o grămadă de sânge.

— Ramona! exclamă oripilată Beezus. Nu-i frumos să le arăți altora semnele căzăturilor tale.

— De ce? întrebă Ramona.

Ăsta era un alt lucru enervant la Ramona. Nu înțelegea niciodată ce nu trebuia să facă.

— Este o coajă foarte frumoasă, zise prietena doamnei Wisser, dar nu arăta ca și cum chiar i-ar fi plăcut.

— Păi, noi o să cam plecăm, zise doamna Wisser.

— La revedere, doamnă Wisser, zise Beezus politicoasă, sperând că, dacă se mai întâlneau cu cineva, va reuși să o ascundă pe Ramona după vreun tufiș.

— Pa-pa, Ramona, zise doamna Wisser.

— La revedere, zise Ramona.

Beezus știa că surioara ei, la patru ani, se considera deja prea mare ca să mai spună „pa“. O ținu de mână pe Ramona de fiecare dată când aveau de traversat strada,

dar în rest se trase mai departe de ea, tot drumul până la bibliotecă. Spera că lumea care se oprea și zâmbea la vederea Ramonei nu-și dădea seama că erau împreună.

— Ramona, zise ea când ajunseră la biblioteca Glenwood, nu mă lași pe mine să-ți car urechile?

— Nu, răspunse Ramona sec.

În bibliotecă, Beezus o duse repede pe Ramona în sectorul pentru copii și o așeză pe un scăunel, cu fața la cărțile cu poze.

— Ia uite, Ramona, o carte despre o rață! șopti ea. Nu crezi că ți-ar plăcea?

— Nu, răspunse Ramona tare.

Beezus se făcu stacojie de rușine, pentru că toată lumea din bibliotecă își îndreptase privirile spre urechile Ramonei și zâmbea.

— Sssst! șopti Beezus, pentru că domnișoara Greever, bibliotecara de la sectorul pentru oameni mari, se încrunta în direcția lor. Într-o bibliotecă se vorbește încet! Uite, Ramona, zise ea pe urmă, alegând altă carte, asta-i o poveste nostimă despre un pisoiaș care cade în acvariul peștișorului auriu. Ce zici, nu crezi că ți-ar plăcea?

— Nu, răspunse Ramona șoptind tare, să se audă. Vreau să-mi caut eu o carte.

Ce bine ar fi fost să fie acolo domnișoara Evans, bibliotecara pentru copii! Ea ar fi știut imediat cum să aleagă

o carte pentru Ramona. Beezus observă privirea dezaprobatoare pe care le-o arunca domnișoara Greever în timp ce oamenii mari se uitau la Ramona și zâmbeau.

— Bine, uită-te tu, acceptă Beezus, sperând că Ramona n-o să mai facă găligie. Eu mă duc să caut ceva pentru mine.

După ce-și alese cartea, Beezus se întoarse la secțiunea celor cu ilustrații. O găsi pe Ramona șezând pe o băncuță, cu brațele încolăcite în jurul unei cărți late și subțiri. Pe copertă se vedea un excavator cu aburi, cu cupa plină de bolovani. Cartea se numea *Steve cel voinic, excavatorul cu aburi.*

— Of, Ramona, șopti disperată Beezus. Nu se poate să vrei tocmai cartea asta!

— Dar o vreau! insistă Ramona, uitând că trebuie să vorbească în șoaptă. Mi-ai spus că-mi pot alege singură o carte.

Sub privirea dezaprobatoare a domnișoarei Greever, Beezus se dădu bătută. Ramona avea dreptate. Beezus se uită cu dezgust la cartea lată și portocalie, în coperta ei zdravănă de bibliotecă. Din fericire, peste două săptămâni urmau s-o aducă înapoi, dar pe Beezus n-o încântau prea tare încă două săptămâni de excavatoare cu abur. Cartea dovedea din nou că Ramona făcea întotdeauna numai cum voia ea.

Beezus duse cărțile la biroul domnișoarei Greever.

— Aici se plătește pentru cărți? întrebă Ramona.

— Nu trebuie să plătim pentru cărți, răspunse Beezus.

— Dar nu costă? zise Ramona.

Beezus scoase din buzunar abonamentul ei la bibliotecă.

— Îi arăt doamnei abonamentul ăsta, iar ea ne împrumută cărțile și ne dă voie să le ținem două săptămâni. La bibliotecă nu-i ca la magazin, unde cumperi lucruri.

Ramonă nu părea să fi înțeles.

— Vreau și eu abonament, zise ea.

— Nu-ți poți lua abonament la bibliotecă decât după ce înveți să-ți scrii numele, îi explică Beezus.

— Eu știu să-mi scriu numele, zise Ramona.

— Ba nu știi, ripostă Beezus.

— Poate chiar știe să-și scrie numele, zise domnișoara Greever și luă un formular de pe birou.

Beezus o urmări neîncrezătoare pe domnișoara Greever. Bibliotecara o întrebă pe Ramona cum o cheamă și câți ani are, apoi dori să afle cu ce se ocupa tatăl ei. Fetița nu părea să înțeleagă.

— Ce fel de muncă face tatăl tău? insistă domnișoara Greever.

— Tunde peluza, răspunse prompt Ramona.

Bibliotecara izbucni în râs.

— Vreau să spun: ce meserie are?